

Strona pozwana: Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn podjętej w ramach procedury udzielania zamówienia publicznego dotyczącego „Umowy ramowej na usługi internetowe” EIGE/2016/OPER/03-Lot 1, doręczonej skarżącej pismem z dnia 28 października 2016 r., w przedmiocie umieszczenia oferty skarżącej na drugiej pozycji i zawarcia umowy ramowej na część 1 zamówienia ze spółką trzecią;
- przyznanie skarżącej odszkodowania w kwocie 72 270 EUR za utraconą szansę lub za utratę tego zamówienia;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady równego traktowania i zasady przejrzystości, jako że kryteria udzielenia zamówienia były nieprecyzyjne, a proces oceny nie był przejrzysty, w związku z czym pozwany miał nieograniczoną swobodę wyboru w zakresie udzielenia odnośnego zamówienia.
2. Zarzut drugi dotyczący popełnienia przez pozwanego oczywistego błędu w ocenie przy dokonywaniu oceny oferty skarżącej, co, gdyby zostało poprawione, doprowadziłoby do innego wyniku procedury udzielenia zamówienia, czyli do umieszczenia oferty skarżącej na pierwszej pozycji i zawarcia z nią umowy ramowej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równego traktowania przez zinterpretowanie kryteriów udzielenia zamówienia w taki sposób, że zainteresowana trzecia spółka skorzystała z wiedzy nabytej podczas realizacji podobnej umowy z EIGE.

Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2017 r. – Węgry/Komisja

(Sprawa T-20/17)

(2017/C 078/50)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i E.Zs. Tóth)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji C(2016) 6929 wersja ostateczna Komisji z dnia 4 listopada 2016 r. dotyczącej środka SA.39235 (2015/C) (ex 2015/NN) zastosowanego przez Węgry w dziedzinie opodatkowania dochodów z reklamy.
- tytułem pomocniczym stwierdzenie nieważności w części zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim kwalifikuje jako zabronioną pomoc państwa wersję regulacji ustanowioną po zmianie w 2015 r.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej kwalifikacji podatku od reklamy jako pomocy państwa.

Zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ Komisja dokonała błędnej kwalifikacji rozpatrywanej węgierskiej regulacji jako pomocy państwa. Nie stanowi pomocy państwa ani system opodatkowania progresywnego na zasadzie progów, w ramach którego progi i opodatkowanie zostały określone na podstawie kryteriów obiektywnych, ani obniżenie podstawy opodatkowania na rzecz przedsiębiorstw deficytowych, ani możliwość zastosowania nowego systemu opodatkowania do poprzednich lat podatkowych.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia dokonując kwalifikacji jako zabronionej pomocy państwa regulacji dotyczącej podatku od reklamy zarówno w wersji zmienionej z 2014 r., jak również w wersji zmienionej z 2015 r. bez zbadania co do istoty różnicy pomiędzy tymi dwoma regulacjami. W zaskarżonej decyzji nie wskazano na podstawie jakiego wyjątku w przepisach przedsiębiorstwo ponosi korzyść majątkową w porównaniu z innym przedsiębiorstwem w tej samej sytuacji. Nie wyjaśniono w niej również, z jakiego powodu system opodatkowania progresywnego nie stanowi elementu systemu odniesienia. Nie wskazano kategorii przedsiębiorstw uprzywilejowanych w sposób wyłączny przez system opodatkowania progresywnego na zasadzie progów. Nie uzasadniono, z jakiego powodu nie uwzględniono jako zadowolających obliczeń dokonanych przez władze węgierskie w zakresie kosztów ciężących na podatnikach i na władzach podatkowych.

3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy

Komisja dopuściła się nadużycia władzy w zakresie badania pomocy państwa przyjmując zaskarżoną decyzję, a konkretnie zakazując poboru podatków na podstawie przepisów podatkowych – kwalifikując je jako pomoc państwa – co stanowi wyłączną kompetencję państw członkowskich, bez uwzględnienia, że brak jest do tej pory orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, względnie Sądu Pierwszej Instancji w kwestii, czy rozpatrywane opodatkowanie może zostać zakwalifikowane jako pomoc państwa.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2017 r. – Skyleader/EUIPO – Sky International (SKYLEADER)

(Sprawa T-34/17)

(2017/C 078/51)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Skyleader a.s. (Uście nad Łabą, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat K. Malmstedt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Sky International AG (Zug, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „SKYLEADER” – unijny znak towarowy nr 6 347 827

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 listopada 2016 r. w sprawie R 805/2016-4